ופס דינין קום עשה. משפט הוא וקא חשיב: **ופשעי קום עשה ושב אל פשעים פוס.** קום עשה משפט, ושב ואל תעשה שוב לאפיקו איט מטה לעשות משפט והא יושב וכבל, מוזהר הוא שלא לעשות שוב ולזהרה לא תעשו שוב (ויקרא יט) איזה קום עשה משפט שלא לחודה קיימא שב והבטל מלא תעשה שוב אבל מוזהרת לא תעשה על כרחך איזה מלא קום עשה: **מורשה לנו.** ולא להם ואיכא משום גזל כדמפרש: **מורשה מאורסה.** אמורא איכא דדרשי בהו גבי עם האמרן בפרק אלו עוברין בפסחים (דף מט:): **מיגזל קא גזל לה.** והא קא חשיב גזל וכן נערה המאורסה דהא בכלל גילוי עריות הוא: **פלגש.** ר"מ דליט ליה אתם קרוין אדם ולא עובדי כוכבים קרוין אדם ור"ש היא דדרש לה במסכת יבמות (דף פא:): **בשבע מצות דידהו.** שוסקין בהלכות אותן שבע מצות להיות בקיאין בהן: **בשר.** בעוד נפשו קיימת לא תאכלו זהו אבר מן החי ודמו לדרשא אחרינא למסרי אבר מן החי דשרצים כדלקמן בשמעתין: **כיולא בדבר אמר פלגש אומר.** שאף ישראל הוזהרו על דם מן החי בסיני ומשום חיות ורבי חנינא קאמר לה: **כי אדם הוא שנאמר ולא אכלו שנאמר כו'.** כלומר לא תאכל הדם האזכר בראש המקרא בעוד הנפש עם הבשר: **ורבנן סברי.** דסמך דם לאחרת אבר מן החי לא למסרי משום חיות אלא למסרי דם הקזה שהנפש יוצאה בו משום דם הוא דסמכיה דלא חיימא אחרת דם גבי חבית מבדרך ומלאך כתיב (דברים יב) דם שחיטה הוא דהוי דם אבל דם הקזה לא הוי דם להכי אקשייה לאבר מן החי מה אבר מן החי אסור מחמת איסורו אף דם מן החי מוזהר עליה משום דם ובלבד שיהא דם הנפש אבל דם הקזה שאין הנפש יוצאה בו איט קרוי דם אבל איסור חיות לא מזהר בו ולא בשום דם ובברייתא (דף כב:) מפרש איזהו דם הקזה שהנפש יוצאה בו מטיפה המשחרת ואילך משהוא מתחיל לצאת שחור: **נמס לי נמצאת.** אבר מן החי בסיני ובבני נח, אמו ישראל משום דקבלו תורה יצאו מכלל מצו' הראשונו' בשלמא עבודת כוכבים וגילוי עריות בסיני למילתייהו נשנית לפי שלא פרשן כ"כ בבני נח על אלו עבירות (עונשן) עליהם וכן בעריות לפרש עונשן אלא אבר מן החי למה לי להדורי: **לוז ולוז נפטרים.** כדמפרש לקמן מדנשנית עבודת כוכבים וגילוי עריות בסיני ואשכחן דאיעבד עובדי כוכבים עליהו אף לאחר מתן תורה דכתיב (לדברים יח) לא יִמָּצֵא בְךָ מעביר בנו ובתו וגו' ובגלל התועבות האלה וכן בעריות (ויקרא יח) כי את כל התועבות האל' שמע מינה כי יהיב קודשא בריך הוא תורה לישראל לא שקלינהו להך מבני נח, ודקיימי להו קיימי, וכל שלא נשנית בסיני, נאמר לישראל ולא לבני נח מסיני ואילך, אף על גב דעד סיני נגמוו עליה מדלא הדר תייה בסיני דאיתא בעבודת כוכבים ובגילוי עריות דאשכחן דאיעבד עובדי כוכבים עליהו שמע מינה ישראל שלא לקדושה עמדו באיסורן אבל עובדי כוכבים נטלן מהן, ולקמן פריך דילמא להכי לא נשנו לבני נח הוא דאחסיר ולא לישראל ומשני ליכא מידי דלישראל שרי ולעובדי כוכבים אסור שבשילאו מכלל בני נח, להתקדש יצאו ולא להקל עליהם, ומה ולזה ליכא למימר - דא"כ אמאי אחני עבודת כוכבים, הילכך על כרחך אותה שלא נשנית אבר מן החי הוא אמינא נטלוה מבני נח ממתן תורה ואילך: **ומנו מין לנו.** אחזרה בבני נח ולא נשנית בסיני אלא גיד הנשה: **ומגיבא דרבי יהודה.** דאמר בפרק גיד הנשה (חולין דף ק:) מבני יעקב נאסר גיד הנשה שהיו בני נח קודם מתן תורה ורבנן פליגי ואמרו בסיני נאמר ולא להם אלא שנכתב במקומו ואחר מתן תורה כתבו משה במקום המעשה, על העתיד לידע מאיזה טעם נאסר להם, ולרבי יהודה גופיה, לישראל נאמר ולא לשאר בני נח דהא בני ישראל כתיב והא דקאמר הכא אחותן העומדות באיסורן לבני נח לשולם הולרך לשמותן בסיני לא משום דאי לא הכתיב נאמר לא נאסר להם מגיד הנשה, ולישראל נאמר ולא לבני נח דמהא ליכא למיגמר שהרי לא נאסרה אלא לישראל, ובעוד שהיו בני נח נמי, להם נאסר ולא לאחרים, אלא מדאתני עבודת כוכבים הוא גמרינן להו: **ומשכחן דאיעבד עובד כוכבים עליהו.** שבע אומות כדכתיב לא יִמָּצֵא בך מעביר בנו ובתו באש: **ומרבה מדלא נשנית בסיני אימא לבני נח נאסרה.** לבני יעקב בעוד שהיו בני נח נאסר להם ולא משבאו לכלל ישראל: **וסרי יפה פוטר.** שאסורה להם כדאמר לעיל (דף מז:): **נאו בני ביטול נינסו.** לא נתנה תורה לבטול כי אם לישראל, שאף לישראל לא הותר יפת תואר אלא במלחמה ע"י כיבוש: **משום דלאו בני מסילה נינסו.** שאף ישראל לעתיד לבא לא נתבטלו מצות שבתורה אלא לבני נח אמרינן דלא נשנו לבני נח מסילה: **אלא** אחדים · פרש"י ולית ליה לר"מ אתם קרוין אדם וקשה דבפ"ק דסריפות (דף ו:) פטר סך מסמן המשחה לעובד כוכבים ומשמע דהוי טעמא משום דכתי' על בשר אדם לא יסך לאתם קרוין אדם מיהו מליגו למימר דטעמא משום דכל שיטה בסך יצו בבל יסך וכל שאיט בסך איט בבל יסך וי"ס דגרסי הכא רבי ירמיה ור"ש מפרש דיש חילוק בין אדם לאדם (כי אדם רצוט ע"ד היתכון לאדם המשולה ומשומר בתורת ה') אדם דלא מייתי בפרק הבא על יבמתו (יבמות דף פא: ופס) מדכתיב במלרים כל האדם והבהמה (שמות ט) והא דקאמר הכא כהנים לוים וישראלי' לא נאמר ה"ק לא נאמר' אדם דלישמעא כהנים לוים וישראלים וה"ל משולם פי' דוקא גבי פורעטת קורא לאתם אדם דאין ראוי לכתוב שם ישראל אבל גבי האדם ומי בהם ה"ל למכתב כהנים לוים וישראלים כמו שרגיל בכל מקום כדכתיב (ויקרא כא) אמור אל הכהנים (במדבר יח) ואל הלוים תדבר (שמות יד) דבר אל בני ישראל והכי איתא במדרש ויטלו מה אקוב לא קבה אל שלא הזכיר שמו על פורעטת אדם כי יהיה בעוד בשרו נגע לרעת כי תהיה באדם ולא בישראל אלה יעמדו לברך את העם וגבי פורעטת אלה יעמדו על הקללה והא דפריך התם מהכא קראי אף ע"ג דעובדי כוכבים נמי קרויים אדם מ"מ פריך שפיר כיון שמכנה גבי פורעטת את ישראל באדם היכא דלא איירי אלא בעובדי כוכבים לא היה לו לקרותן אדם*: **אף** דם מן החי · ולרבנן אבר מן החי וקשה דתנא דלעיל (דף נה:) (דברים) דכ"ל אבר מן החי מאכל תאכל ולא מוקי אחי קרא אלא למשרי שרצים כדנפקא לקמן מי שדמו חלוק מבשרו: **ורבנן** ההוא לדם הקזה · בפרק גיד הנשה (חולין קא:) מוקי לה דאבר מן החי טהג בין בטמאים בין בטהורי' והכא דמוקים לה לדם הקזה כמ"ד התם (דף ק:) איט טהג אלא בטהורין: **נאמר** לבני נח. עובד כוכבים שאבת לא שייך כאן דישראל הוזהרו לשבות: **ליבא** מידעם לישראל שרי. בדבר שהוא מטה לישראל לא אמרינן הכי העובד כוכבים שאבת חייב ולישראל מטה אף על גב דבשבי בשבת אין מטה לישראל מ"מ יש עליו מצות שביתת שבת ועל העובדים דעובד כוכבים חייב וישראל פטור אע"ג דפטור מ"מ לא שרי מיהו קשה דאמרינן בפרק בן סורר ומורה (לקמן דף עב:) יצא ראשו אין טוגטין בו דאין דוחין נפש מפני נפש אבל קודם שיצא ראשו האי' פושטת ידה וחתכתו לאברים ומוציאה כדי להציל את אמו וכה"ג בעובד כוכבים אסור כיון שהוזהרו על העובדים וי"ל דהא נמי בישראל מטה כדי להציל ואפשר דאפילו בעובד כוכבים שרי: **והא** דאיכא בין אדם לאדם דאיתא בפרק אלו עוברין בפסחים (דף מט:) מדכתיב בבהמה (שמות ט) ובאדם (שמות ט) אלא אדם לאדם ובהמה לבהמה אלא אדם לאדם ובהמה לבהמה אלא אדם לאדם ובהמה לבהמה